

Som sagt finder vi, at vi skal være overordentlig forsigtige. Vi finder, at det selvfølgelig er vigtigt, at vi også får taget spørgsmålet om de fundamentale arbejdstagerrettigheder op. Men jeg sad og tænkte på, da hr. Steen Gade holdt sin tale, at nok kunne man prøve at trække nogle af de her ting ned over hovedet på nogle af de fattigste lande, men hvad er det for nogle sanktioner, man så vil være parat til at bruge over for dem?

Det her er en balancegang, og vi kommer kun igennem med noget, der kan bruges til noget fornuftigt på det internationale plan, hvis de fattige lande også kan gå ind for det.

Så vi vil støtte den dagsorden, der er foreslået. Vi mener, at den er målrettet, at den giver visse muligheder, og vi støtter den især, når vi tager i betragtning, at udenrigsministeren på regeringens vegne har holdt en afbalanceret tale, der netop er opmærksom på alle de grøfter, der ligger i den her sag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg har to bemærkninger til det, som hr. Kent Kirk sagde.

Det ene angår spørgsmålet om ulandenes økonomiske system, som de nu har. Det har flere gange været nævnt i debatten, og dér må jeg altså sige, at jeg er dybt uenig i den bedømmelse, at gennemførelsen af liberalistisk markedsøkonomi i ulandene skulle have ført dem nogen som helst skridt længere i en positiv retning.

Tværtimod er der meget, der tyder på, at disse liberalistiske eksperimenter, som Verdensbanken gennemfører og efter min mening rent faktisk påtvinger mange ulande – så kan man sige, at det formelt set er frivilligt, men de har ikke andet valg end at skrive under bl.a. på grund af den store gældsbyrde – har uhyre sociale omkostninger og også miljømæssige. Så jeg er fundamentalt uenig i det synspunkt.

Til gengæld er jeg ligesom hr. Kent Kirk meget optaget af denne her banansag. Jeg tror, det kan være meget godt at få den nærmere belyst. Jeg har flere gange rejst det spørgsmål, om der var sociale og miljømæssige årsager til, at man indgik den bananaftale, eller om det alene var af protektionistiske hensyn.

Det er jo ingen hemmelighed, at Tyskland var meget stærkt imod, at Danmark fik gennemført bananaftalen, og det er jo heller ingen hemmelighed, at den danske regering havde et helt særligt ansvar for, at bananaftalen blev, som den

blev. Derfor synes jeg, når hr. Kent Kirk nu rejser det spørgsmål – og jeg tror faktisk, vi kan forvente, at en nærmere redegørelse fører frem til den konklusion, at der var tale om uberettiget protektionisme – at det er et konkret eksempel på, hvordan vores samhandel med ulandene fungerer, som det kunne være meget nyttigt at få belyst noget mere.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg tror ikke, at hr. Keld Albrechtsen og jeg kan blive enige om, hvorvidt den liberale handel også for ulandenes vedkommende vil være noget, der bringer goder til dem på lang sigt. Det er jeg overbevist om at den vil, men jeg er også lige så overbevist om, at jeg aldrig vil kunne få hr. Keld Albrechtsen til at sige det her fra Folketingets talerstol. Så den diskussion kommer vi nok ikke længere med.

Det er klart, at udviklingslandene er i en meget, meget vanskelig situation, og det vil tage år, mange år, før de kan få større velstand. Men jeg er også helt overbevist om, at hvis det var planøkonomi, man ville indføre for dem og prøve på at sige, at det er sådan, de skal køre, så vil de aldrig nogen sinde komme ud af den meget, meget vanskelige økonomiske situation, de befinder sig i.

Med hensyn til den anden del om banansagen, som jo egentlig ikke var et spørgsmål til mig, men mere et spørgsmål til udenrigsministeren, har jeg faktisk den samme fornemmelse som hr. Keld Albrechtsen, at da den daværende landbrugsminister, hr. Bjørn Westh, imod råd fra os andre accepterede den banapolitik, som Kommissionen ville have gennemført mod Tysklands ønsker, var det simpelt hen en forfejlet politik. Det var i virkeligheden en undskyldning for den politik, man brugte, da man sagde, at det var noget, der skulle komme AVS-landene – altså de afrikanske bananproducenter – til gode.

Alt har jo vist, at der ikke var noget som helst holdbart i det, og alt viser i dag, at de, der har fået gevinster af den pågældende politik, primært er importørerne i Frankrig, som nu sidder og styrer de kvoter, der dirigerer hele det europæiske bananmarked.

Det er ikke for at drille regeringen, at jeg tager dette eksempel frem, men jeg siger: Hvis det er sådan, at vi en gang imellem prøver at forfølge andre mål end det, vi i virkeligheden ønsker, går det galt for os. Og det samme gælder, når vi